

Κραυγές από τα στρατιωτικά κολαστήρια της αγαπήμενης πατρίδας

Είμαι 19 χρονών σκλάβος στα στρατιωτικά κάτεργα της ευρωπαϊκής πολυπολιτισμικής δημοκρατικής Κύπρου. Της επίσημης δημοκρατίας της Κύπρου, αυτής που σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα και αγωνίζεται ενάντια στην ψεύτικη δημοκρατία της Κύπρου που δεν ξέρει αυτή από ελευθερίες και ατομικά δικαιώματα.

Είμαι σκλάβος σας. Σας προστατεύω από τους άλλους. Αν δεν σας προστάτευα απ' αυτούς τότε θα γινόμουν σίγουρα σκλάβος. Κάνω το καθήκον μου στην πατρίδα. Φυσικά και το κάνω. Γιατι αν δεν το έκανα τότε η πατρίδα δε θα με σεβόταν και θα μου στερούσε τα δικαιώματα μου. Που τόσο πολύ τα χαίρομαι.

Είμαι προστάτης της δημοκρατίας. Της ελευθερίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της ανεξαρτησίας. Της ειρήνης.

Μόνο που δεν έχω δικαιώματα. Υπακούω σε κάθε ανώτερό μου. Σε ό,τι μου πει. Τους δίνω τις μέρες και τα βράδια μου. Το κορμί μου για 2 χρόνια τους ανήκει. Σας ανήκει. Αρρωστημένα ζώα της τερατομορφούσας ανθρωποφάγας κοινωνίας. Σας δίνω την ανεξαρτησία μου για να προστατέψω τάχατες τη δικιά σας. Σας χαρίζω τα ατομικά μου δικαιώματα για να μην χαθούν τα ατομικά δικαιώματα των πολιτών αυτής της ευρωπαϊκής χώρας. ΓΑΜΗΘΕΙΤΕ ΜΑΛΑΚΕΣ.

Όχι δεν θέλω να τηρήσω το χρέος μου στην πατρίδα. Σε κανέναν δε χρωστώ τη ζωή μου. Μια κυβέρνηση που με έχει χεσμένο την έχω χεσμένη. Ένα κράτος που σκοτώνει στρατιώτες με εκρήξεις γιατί τα συμφέροντα το απαιτούν εγώ θέλω να το τινάξω στις φλόγες. Δεν έχω χρέος σε κανέναν σας. Και δε θα μου πείτε εσείς αν θα σας προστατέψω ή όχι.

Και όχι, δεν θέλω ούτε να προετοιμαστώ για τον πόλεμο. Την αστείότητα του επιχειρήματος την παραβλέπω γιατί ξέρω πως και εσείς ξέρετε ότι στις μέρες μας κάτι τέτοιο δε θα γίνει. Σας απαντώ όμως. Στον πόλεμο αυτό εγώ δε συμμετέχω. Τους φίλους μου από την άλλη πλευρά τους αγαπώ περισσότερο από όλους τους ανθυπολοχαγούς τους λοχαγούς τους διοικητές τους ταγματάρχες και τους υπουργούς της «δικιάς μου» πλευράς. Τους αγαπώ περισσότερο από όλους εσάς που στρογγυλοκάθεστε στις κυβερνητικές καρέκλες και όλους εσάς που κατέχετε τα malls, τις τερατώδεις εκκλησιαστικές περιουσίες, τα εισαγώμενα αυτοκίνητα και τα χρηματιστήρια και αποτελείτε το

κράτος μου. Και ευχαρίστως θα πολεμούσα εσάς. Αλλά να πολεμήσω όταν με διατάξετε εσείς για τα δικά σας συμφέροντα; Ξεχάστε το εθνικιστές κουφάλες κεφαλαιοκράτες. Ευχαρίστως όμως να πολεμήσω εσάς.

Μην με ρωτήσετε αν θα αμελήσω να προστατέψω τον εαυτό μου και αυτούς που αγαπώ. Τέτοια χάρη δε σας κάνω. Να μας προστατέψω θέλω. Με το να μιλήσω για την αθλιότητα του στρατού. Είναι το ίδιο άχρηστος παράλογος ανήθικος επικίνδυνος αισχρός και άθλιος σε όλες τις πλευρές του νησιού. Γι' αυτό σας λέω. Να μη γίνουμε μαριονέτες των εθνικιστικών σκουληκιών. Να μη γίνουμε ρομποτάκια των κεφαλαιοκρατών. Για πρώτη φορά να τους αντισταθούμε.

Όχι αγαπητή μου κοινωνία. Καθόλου δε θέλω να σε προστατέψω. Με αναγκάζεις με τους χειρότερους τρόπους καταστολής να συμμετέχω σε ότι πιο αισχρό και προσβλητικό υπάρχει. Μου στερείς τη ζωή μου, πάνω ακριβώς στο σημείο που άρχισα να νοιώθω πως ξέρω τι θέλω και ζητώ απ' αυτήν. Με τιμωρείς με θητείες εναλλακτικές. Μου δίνεις την επιλογή να προσποιηθώ πως έχω ψυχολογικά προβλήματα μόνο που με απειλείς πως ακόμα κι έτσι δε θα τη γλυτώσω. Γιατί ξέρεις εσύ πως να τους τιμωρήσεις αυτούς τους δειλούς που θέλουν, λέει, να ζήσουν σαν αξιοπρεπείς όντα στα δεκαοχτώ τους.

Την επιλογή όμως να αρνηθώ το στρατό για λόγους ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ δε μου την επιτρέπεις. Γι' αυτό και εγώ σε φτύνω κοινωνία. Μπορεί να με κλείνεις στα στρατιωτικά μπουντρούμια για δυο χρόνια αλλά να ξέρεις πως θα έχεις να αντιμετωπίσεις έναν ισόβια πιστό εχθρό. Γεννάς τους νεκροθάφτες σου κοινωνία. Θα'μαι ένας από αυτούς να το ξέρεις. Και δεν είμαι μόνος. Έχεις τα όπλα την αστυνομία το στρατό την κυβέρνηση την τηλεόραση την εκκλησία τον καλό θεό. Εμείς όμως έχουμε τα συναισθήματα. Έχουμε την οργή τη θλίψη την απδία το πάθος. Κλείσε με λοιπόν στους στρατώνες σου και ανάγκασέ με να μάθω να σε προστατεύω. Να ξέρεις πως οι μέρες επιβίωσής σου είναι μετρημένες. Να το ξέρεις κοινωνία. Τα τσεκούρια που θα σε αποκεφαλίζουν δίχως ίχνος μετάνοιας θα είναι τα πιο μεγάλα παιδικά μας όνειρα που ζητούν εκδίκηση για τη χαμένη μας ευτυχία.

Προσμονώντας την εκδίκηση,
Ένας σκλάβος σας